

eller imod, men kun udtale en Forventning om, at den kommende Kommission grundigt vil overveje dem alle og i øvrigt overveje de Spørgsmaal, som for Kommissionen maatte rejse sig i Forbindelse med denne Sag og i Henhold til den videre Beføjelse, Kommissionen faar ved Loven. Det er jo i Forslaget bestemt, at de Resultater, Kommissionen kommer til, efter indhentet Udtalelse fra Tilsynsraadet for Centralarbejdsanvisningskontoret skal forelægges Arbejdsledshedsnævnet til Erklæring, inden Lovforslaget forelægges for Rigsdagen. Jeg maa maaske endvidere udtale Forventning om, at Kommissionen vil forstaa sin Opgave saaledes, at det er nødvendigt for den at arbejde hurtigt, thi de faa Maaneder, som der er til 31. Oktober, kan snart gaa, og Rigsdagen bør ogsaa have nogen Tid til sine Overvejelser, naar til sin Tid det nye Lovforslag forelægges.

Ligesom tidligere Udvalg om samme Sag har ogsaa dette i høj Grad beskæftiget sig med Spørgsmaalet om Fremskaffelse af offentlige Arbejder i forøget Omfang. Det er jo sikkert baade økonomisk og moralsk en bedre Maade at komme over den ekstraordinære Situation paa, at der fremskaffes Arbejder, som kan beskæftige det størst mulige Antal ledige Hænder fremfor udelukkende at anvende Understøttelser. Jeg er meget vel vidende om de mange Vanskeligheder, der rejser sig med Hensyn til offentlige Arbejders Igangsættelse netop nu — Materialierne er jo knappe og dyre —, men disse Vanskeligheder bør man søge at overvinde, saa vidt det paa nogen Maade er muligt. Selv om Arbejder, der igangsættes i den nuværende Periode, bliver ekstraordinært dyre at udføre, ligger der dog, naar Situationen er til Ende, en blivende Samfundsværdi i disse Arbejder, som kan gøre Nytte i kommende Tider, medens man ved udelukkende at søge at komme over Situationen ved Hjælp af Understøttelser ikke vil have noget tilbage, naar Situationen er endt, andet end Følelsen af at have maattet gennemleve en for alle Parter overmaade trist og kedsommelig Periode, og navnlig trist og kedsommelig for de Arbejdere, som meget imod deres Villie har maattet gaa ledige saa længe. Jeg føler mig ganske overbevist om, at det, jeg her siger, i allerførste Linie dækker Anskuelserne blandt Landets arbejdende Befolkning som Helhed. Der er sikkert ingen, der stærkere end netop den ønsker, at man i

størst mulig Grad skal sætte Arbejder i Gang og derved, saa vidt det er muligt, gøre Arbejdsledshedsunderstøttelsen overflødig.

Udvalget har med Hensyn til disse offentlige Arbejder rettet en Forespørgsel til Ministeren, og ogsaa om denne kan jeg henvise til de Bilag, der følger med Udvalgets Betænkning. Det er paa Grund af den knappe Tid ikke lykkedes Ministeriet at fremskaffe Besvarelser i saa Henseende for andre end de kommunale Arbejders Vedkommende. Man har jo en forholdsvis let Adgang til at faa en Oversigt over disse derigennem, at Kommunerne fremsender Anmodninger om Statstilskud i Henhold til Lov af 5. Februar 1918, og paa Grundlag deraf har man da udarbejdet en Besvarelse, som viser, at der for Kommunernes Vedkommende er Tale om offentlige Arbejder til et samlet Beløb af ca. 81 Mill. Kr., hvoraf stadig, rundt regnet, godt Halvdelen falder paa Hovedstaden, godt $\frac{1}{4}$ paa Provinsbyerne og knap $\frac{1}{4}$ paa det øvrige Land. Hyad de offentlige Arbejder for Statens Regning angaar, har der ikke foreligget nogen Oversigt for Udvalget, men man er med Ministeren enig om, at naar en Oversigt kan fremskaffes, skal den forelægges Rigsdagen, saa snart ske kan. Det er Udvalgets Ønske, at man fremmer offentlige Arbejder i størst mulige Udstrækning alle Vegne, hvor det kan nytte noget, under Hensyn til Arbejdsledsheden. Jeg vil i Forbigaaende pege paa, at medens der er uhyre stor Arbejdsledsheden i en Række Fag og Industrier, er Byggearbejderne ret godt optagne. Der har allerede i adskillige Uger ikke været en eneste ledig Tømrersvend, og ogsaa de andre Byggfag er ret optagne af Arbejde. Selv om det af andre Grunde er nyttigt og nødvendigt, at der bygges saa meget og saa stærkt som muligt, er det altsaa egentlig ikke Arbejdsledsheden, som trykker her. For at afhjælpe noget af denne maa man vel nærmest tænke paa større Jordarbejder: Jernbaneanlæg, Vej-anlæg og saadanne Ting, som Foretagender, der kunde gøre Nytte, og Udvalget ønsker saa kraftigt som muligt at henstille til samtlige Ministerier at være opmærksomme paa dette og gøre, hvad der er muligt for at fremme saadanne Arbejder i størst mulige Udstrækning og ogsaa saa hurtigt som muligt.

Det kunde jo tænkes, at man i de ministerielle Kontorer ikke ganske var indstillet paa den meget hurtige Ekspedition, som der er Brug for her; men det er Ud-